

Jørgen Myking:

Tilbakeblikk bilbransjeveteraner:

50 år er gått år siden de lykkelige fredsdagene i 1945. Sannsynligvis kan de fleste av oss gamle gubber gå enda lengert tilbake og minnes mange artige opplevelser i disse krigsårene. Her burde kunne komme mye godt stoff om dette her i bladet.

Her er en liten prøve på historie om daglig liv i Norden på den tid, eller rettere sagt, ved Mathisen Auto Company.

Om lokalitetene i disse gamle garagene i Dankert Krohns gt nærmest kunne beskrives som kummerlige, så var kameratskapet oss mekanikere imellom ualminnelig godt. Jeg våger den påstand at dette i stor grad skyldtes den sprudlende og alltid optimistiske verksmester Peder Bertelsen. Han var noen år eldre enn de fleste av oss andre, men i tillegg til sin tekniske dyktighet hadde han også en egen evne til å bli "tjommi" med hver enkelt av oss, uansett alder. Tidligere nevnt i blad no 3 desember 1992, gikk vi meget tidlig i gang med uteksprementeringer og etter hvert produksjon også av karbid-apparater som ble en erstatning for bensinen som forsvant. Mange gode bønder og striler så dermed mulighet for å holde gående sin gamle doning. En naturlig følge av dette var jo at vi ble kjent med disse melkebønderne og fikk lurt oss til en melkeskvett i ny og ne. Som meget kjærkommen avveksling i den ellers grå og gjerne trist hverdag, bestemte vår gode venn Peder Bertelsen dengang at vi burde prøve å skrape sammen til noe mer enn disse melkeskvettene. Der ble nedsatt en arrangementskomité

som nokså snart til at der kunne holdes et "sjøslag" i Eikedalen på Kvamskogen. Vi var en mindre gjeng som i flere år hadde holdt til i helgene i et gammelt skolehus der. Det står der forøvrig fortsatt. Vi regnet fort ut ut at med de 4-5 køyene som var der, sikker forøvrig var plass til hele firmaet utover på gulvet.

Men så var det mat og drikke. Det var ikke så mange selvbetjeningsbutikker at det gjorde noe på den tiden.. Et spesielt utvalg fikk til oppdrag å bearbeide fanabønder og med vår gode venn Einar Sivertsen og Ole Pedersens fabelaktige overtalelses evne var vi snart sikret en rimelig porsjon svinekjøtt og grønnsaker og da vesentlig rotkål. Men på Kvamskogen kunne vi ikke koke noe. Det måtte lages ferdig på forhand. Så var det å få tak i et stort melkespann. For

DEN NYE GRAA

Ford

(Annonse 1924)

kroner
3825



Den graa Runabout.
Pris kr. 3825

Med selvstarter kr. 350 ekstra.

Runabout vognen er billig, polstring. Skjermer og let, solid og alltid paret. trinbretter er i sort emalje. Elegant ser den ut i det nye Dørhandtak, lykteringer utstyr med graa lakerlag og og kjølekappe er forniklet.

Autorisert Fordforhandler for Bergen:
BERGENS AUTOMOBILCOMPAGNI AS

Pris- og job. Kristiania. — De kan kjøpe vognene gjennom Fords ukentlige indbetalingsystem

Jørgen Myking:

Tilbakeblikk bilbransjeveteraner:



Johs. Eriksen og kollegaer klar til start

det det var noe alle var enige om at det nødvendigvis kun kunne bli snakk om LAPSKAUS. Ragnar som var nygift garanterte for at tilberedningen skulle hans kone Dagny klare fint.

Da den store dagen opprant ble en fortropp av unge læregutter sendt oppover i Bertelsens bil tidligere på dagen, mens hovedtroppen, ung og gammel kom i Magnus Eliassens lastebil med Cargas karbidapparat. Det var midtvinters og som alltid var vi noe nervøse for kontroll

veien. Men det gikk bra. Med stemningen på topp benket vi oss langs de improviserte langbordene med flotte hvite papirduker på og store mengder lapskaus i bøtter på bordet.

Flere av oss reagerte på at der var en egen krydderlukt eller lignende og at den herlige lapskausen også hadde en artig pikant ekstra smak. Vi regnet med at konen til Ragnar hadde lært spesielle koketriks og vi langet innpå. Særlig husker vi Lange Odden som klarte adskillige porsjoner.

Med jubelen i taket, trekkspill og allsang og godt oppspritet med diverse borger og krydra buteljer gikk festen til langt ut i de små timer og vi krøp til køys, dvs til gulvs. Jeg husker jeg hadde Magnus til nabo på gulvet og at han sprettet en svartblikk sardineske som vi begge nøt innholdet av for å få bukt med den artige kryddersmaken vi fortsatt kjente fra lapskausen. Det hjalp og vi sovnet. Men ikke lenge. Både i min og sidemanns vom begynte merkelige,



Birger Andersen og humøret på topp!

forunderlige lyder og uro å melde seg. I mørket kom jeg meg på beina og famlet meg bort til trappen. Der følte jeg kroppen som også tydeligvis var i bevegelse på vei ned. Men det gikk ikke fort. De satt til dels tvekrokete og stønnet fælt. Omsider tråklet jeg meg mellom dem og kom ut. Rett bak huset visste vi der var et

Tilbakeblikk bilbransjeveteraner:



I nærheten av Trengereid var det stopp for påfylling av karbid.

utedass. Men der var ikke umiddelbart stort håp. En lang kø, men rundt om i sneen satt de mest trengende og med karakteristiske lyder fra ene enden og stønn fra den andre var det et meget artig syn. Tross smertene mente jeg at denne verdensbegivenhet måtte bli forevigtet for ettertiden og fant mitt fotoapparat og knipset blikk. Der var flere som ikke satte pris på dette. Da det omsider lysnet til dag var det noen som prøvde seg på en kort skitur men ga fort opp.

Vi drømte og lengtet alle til å komme oss hjem til hvert vårt toalett. Magnus Eliassen har aldri hatt så mange tjenestevillige hjelpere til å få karbidapparatet på bilen i orden, vann og karbid på plass og starte på hjemturen. I nærheten av Trengereid var det stopp for påfylling av karbid. Alle forsvant rundt om i landskapet for personlig avlastning og så var det opp på bilen igjen. Men lange Odden manglet. Etter mye venting og roping så vi han komme skrevende bak noen hauger. Kom igjen. Hva f... er det som feiler deg brølte vi. "Eg datt oppi" stønnet han. Han fikk ikke komme inn på bilplanet resten av turen. Vi holdt ham i sikkerhet bak lastekarmen.

Dagen etter var striskjorte og arbeidsdag igjen. En ung løpergutt i butikken som ikke hadde fått lov hjemmefra å være med på Kvamskogturen, kom ut på formiddagen inn til Ragnar i butikken. Hviskende fortalte han at han hadde sett oppi melkespannet som fremdeles stod på lasteplanet, at det var noen rester av lapskausen og om det gjorde noe om han

tok noen slurper i stilhet. Ragnar klarte vanskelig å holde seg alvorlig da han svarte at han ikke måtte la noen se at at han stjal fra spannet. Gutten ble sykemeldt en uke.

Det har i årene som fulgte ofte vært diskusjoner oss imellom om hva som egentlig var årsaken til at denne lapskausen tydeligvis ble så forgiftet og det har vært fremsatt mange teorier. Mange av dem som var med er ikke blandt oss lenger. Men av våre medlemmer var Finn Bertelsen, Aksel Hansen, Johannes Eriksen og Birger Andersen med på turen. Disse vil sikkert kunne supplere eller korrigere fremstillingen min her.

Om Birger Andersen mener jeg å huske at han som ganske nygift egentlig meget motvillig av sin søte kone hadde fått tillatelse til å være med. Hun satt følgelig hjemme og lengtet og ventet på sin kjære Birger da han omsider troppet opp hjemme og hun gledestrålende kom ham i møte, møtte hun en Birger vill i øynene som nærmest druknet: "Fløtt deg, eg ska på do!" Det kan beroliges med at paret fortsatt er lykkelig gift.